

for et stort og banebrydende Skridt. Navnlig er der en Ting, som man oppe i Lands-tinget har slettet, og det er Beskikkelse af Forsvarer for enhver, der belægges med Arrest. Det er et af de Punkter, som jeg tillægger den allerstørste Betydning. Den Mand, der kan gaa ud og ind af Forhørslokalet, komme frit og gaa frit, han kan tale med Folk, styrke sin Sjæl og søge Raad her og der, men den Mand, der er belagt med Arrest og ikke kan komme ud igen, maaske for Uger eller Maaneder eller længere Tid, han er hjælpeløs. Efter de Begreber, jeg har om Forhør og om effektiv Sikring af anklagedes Ret, skal en saadan Arrestant altid, under alle Omstændigheder have en Defensor, thi en fængslet Mand er lige saa lidt i Besiddelse af sin aandelige som af sin legemlige Frihed, hvis han da ikke er i Besiddelse af et Overmaal af begge Dele i Forvejen, før han bliver arresteret, og det er vel de færreste. Der har før under andre Debatter været Tale om Folk, der skulde i Fængsel, men mødte med Attest fra deres Læge paa, at de ikke kunde taale længere Tids Indespærring. Jeg er ikke Læge, men der er ikke en Mand i denne Sal, som jeg ikke med fuldstændig Overbevisning vilde give Attest for, at jeg ikke ansaa ham for at være i Stand til at udholde længere Tids Indespærring, uden at det vilde skade hans Helbred.

Jeg har aldrig før mærket noget til denne Sparsommelighedens Understrøm, men hvis der nu her skulde være strømmet noget ud af en Tud, har jeg en Mistanke om, at det maa være Justitsministeren eller nogle ham nær paarørende, der have holdt i Hanken til den Tud. Jeg har, som sagt, aldrig mærket den før, men hvis den eksisterer, har man brugt den som Motivering for ikke at skille Administration og Domsmyndighed ad. Men i Motiverne siger man, at man ved de Foranstaltninger, man har truffet til den anklagedes Sikring igennem Defensoratet, har faaet noget, der er langt bedre end Gennemførelsen af den rene Anklageproces. Jeg ikke blot betvivler det, jeg benægter det paa det allerstærkeste. Jeg sagde før og vil gentage det her, at hvis Dommeren sidder overfor den anklagede og den anklagedes Defensor og skal søge at skaffe Sandheden frem, hvad der er hans Hverv nu, som det var hans Hverv før, saa vil det med menneskelig Natur-
 nødvendighed resultere i, at Dommeren

ikke bliver Defensors Medhold, men at han bliver hans Modpart. Saa have vi ganske det samme, vi have det gamle Inkvitionsprincip med Pinerier af den anklagede

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sin Tale?

Alfred Christensen: Nej, men hvis den højtærede Formand blot vilde give mig en halv Time til. . . .

Formanden: Jeg skal da her afbryde Forhandlingen. Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1, og Dagsordenen vil da være:

1) *Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Lov om Rettens Pleje.

2) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Lønninger for Dommerne i de kollegiale Retter.

3) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Lønninger for de ved Kontorerne i de kollegiale Retter ansatte Embeds- og Bestillingsmænd.

4) *Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om en forandret Affattelse af §§ 27 og 61 i Lov om det offentlige Fattigvæsen Nr. 67 af 9. April 1891, jfr. Lov Nr. 35 af 20. Marts 1901.

5) *Anden (sidste) Behandling af:*

Forslag til Beslutning om Godkendelse af Opgørelsen over de Beløb, som Københavns Frihavns-Aktieselskab i Aaret 1907 har anvendt til Anlæg i Frihavnen.

6) *Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 13. Marts 1903 om Opførelse af Bygninger for et Rigshospital m. m.

7) *Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Sognekirkers Udvivelse.

8) *Eneste Behandling af:*

Forslag til Lov om nogle Ændringer i den militære Retspleje.